

Adı dilimin ucunda

Ölüm, geride kalanları ilgilendiren, gidenin değil kalanın meselesidir aslında. Oğluna hayat boyu dokunmuş olan bir babanın ölmeden önce oğlunun eline dört kez dokunup vurmasıyla başlıyor yaşanmış hikayenin kalpten dökülüşü. Bu etkileyici anlatıyı çevirileriyle olduğu kadar yazdığı öykü kitaplarından da tanıdığımız Orçun Türkay'dan okuyoruz. Türkay bu kez bize "Tunç Bey" diye sesleniyor. Bu kitabın özelliği de yazarın babasıyla geçen anılarından yola çıkarak özyaşam-öyküsel bir anlatı olması.

Yitirmiş olduğu babasının ardından yaşanmış olayları, anıları, birbirlerine yabancılaştıkları kadar yakınlaşmalarını dilinin ucunda olan bir kelimeyi söyleyip söylememek konusunda kararsız bir kararlılıkla sayfalara döküyor. Tıpkı birini hatırlayıp da "adı dilimin ucunda" der gibi silikleştirip koyulaştırıyor anlatmak istediklerini.

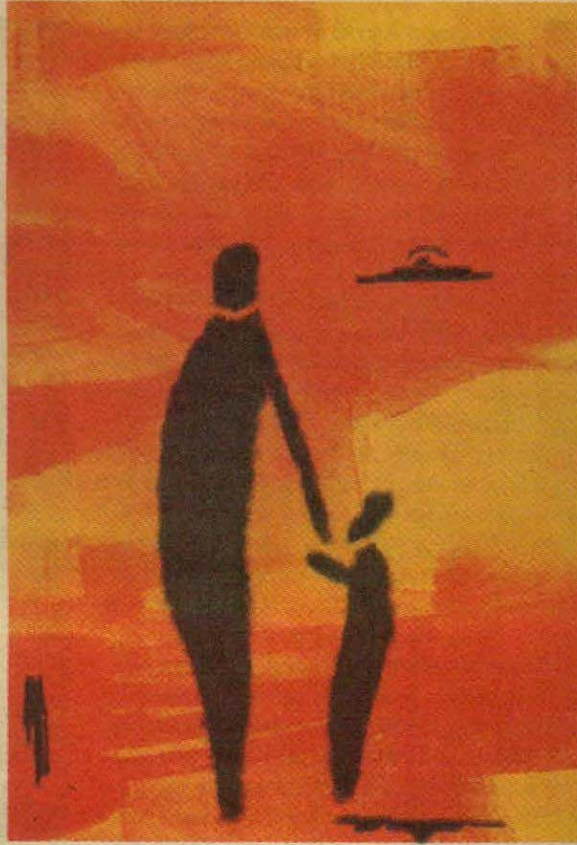
Dokunuşla uyanan bellek

29 Kasım 2017 Perşembe gecesi saat 10'a doğru doktorlar, durumu ağırlaşan babanın yoğun bakım odasına anne ve oğlu alırlar. Baba hayata veda etmeye yakın oğlunun eline dört kez vurur ve bellek bu vuruşlarla uyanmaya başlar aslında. Oğul bellekte uyanan anıları anlatmaya başlar. Süre gelen 40 yıl anımsanmaya başlanır; birbiriyle bağlantılı bazen kopuk, bazen silik çoğunda hasta yatağında yatan bilincin sayıklaması gibi. Baba mesleğinden kalma takıntılı bir sayma tekniğiyle anlatılır yaşananlar.

"Elime dört kez vurdu. Bir bizim olduğumuz yeşil olduğumuz odada, sol eliyle sağ elime. Bir bizim yeşil olduğumuz odada, 'ben Tarzan'ım ormanlar kralı' dedikten sonra, sol eliyle sağ elime, şimdi kendi göbeğime vurup anımsamaya çalışıyorum da sanırım dört kez vurdu."

Unutmak, insanın doğasında var olan bir özellik olup, bellek de hatırlama yoluyla ortaya çıkar. Dokunuşla uyanan bellek parçalanarak ve kağıdını sıyrıp kendini hatıralara bırakır, baba ve oğulun yaşadıklarını anlatmaya başlar. İlk maç, ilk film, diyaloglar, kırıntılar, küsmeler, barışmalar ve koca bir yaşamışlık...

Hatırlanan baba, sadece oğluyla değil çevresindeki ilişkileriyle de bellekte yan-

sıma bulur. Bir abaküste sayı sayar gibi anılar art arda dizilmeye başlar. Her dokunuş bir hatırlama durağıdır ve bir sonraki dokunuşun getirdikleriyle hafızanın terrenümünü verir Türkay metinde.

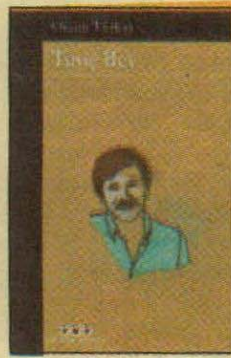
"Tam da ben Cioran'ın yirmi iki yaşında yazdığı ilk kitabının çevirisini bitirmek üzereyken, daha doğrusu geriye yalnızca son okuma kal-

mışken, sol elinin avuç içiyle sağ elimin üstüne dört kez vurdu."

Metin boyunca Türkay, elin yönünden de işaretler veriyor okuyucuya, babanın sol eliyle oğlunun sağ eline vuruşunda aslında ikisinin ne tarafta olduğuna dikkat çekiyor. Baba sol elde anlatılırken oğul kalem tuttuğu yani sağ elde anlatılmaktadır.

Gidenin meselesinden ziyade kalanın meselesi olan ölümle beraber yazar babasının yasını sayıklayarak tutuyor ve bir nevi ölümü yaşıyor. Türkay hikayesini bilişsel bellekle kurgulayıp sunuyor okuyucuya.

Orçun Türkay'ın **Yapı Kredi Yayınları**'ndan çıkan kitabı "Tunç Bey" raflarda yerini aldı. Türkay, kıymeti bilinmesi gereken bir öykücü çünkü o kelimelerin gücünü iyi kullanıp onlara derin anlamlar katıyor.

Tunç Bey

Orçun Türkay
Yapı Kredi
Yayınları, 62 s.